

"Ze had nog nooit een kunstenaar in het wild gezien"

EEN EX LID VAN DE NEDERLANDSE GROEP VAN SURREALISTEN

In 1964 kwam U wel eens over huis bij Ger Punte, fotograaf van het Stedelijk Museum en ex-lid van de groep Nederlandse surrealisten.

Ger Punte was zo vriendelijk mij in 1964 aan wat catalogi van fantastiese en surrealistiese schilders als Yves Tanguy te helpen. Ik kwam daar met Els D. in zijn appartement aan de Nieuwe Prinsen gracht te Amsterdam en die vond het allemaal vreselijk spannend, maar wist niet zeker of ze van uit haar bevindelijke gereformeerde geloof het wel spannend mocht vinden. Ze moest het " in gebed eerst bij de Heer brengen" zoals al die kwezels altijd deden als ze geconfronteerd werden met iets of iemand die niet in het burgerlijke, bekrompen griffermeerde kringetjes paste.

Ze had nog nooit een kunstenaar in het wild gezien, behalve die vaak beschonken Ed Hoornik toen ze een werkstuk over de powezie van Hoornik maakte voor haar eindexamen kweekschool, die die haar zoals het een ware dichter betaamt, gelijk bij d'r tietten probeerde te grijpen.

Ik heb nog een keer geprobeerd de lichtelijk diktatoriale Her de Vries, die zich de Nederlandse André Breton van de Internationale Surrealistiese Beweging waande, in 1964 op te bellen maar daar heb ik toch maar van afgezien na één poging. Ger Punte maakte op een heel handige manier collages met veel knippen en plakwerk en die vond ik wel aardig, maar ook wat erg gemakkelijk. Eigenlijk na het zien van zijn collages ben ik zelf ook surrealistiese collages gaan maken. In de jaren zeventig is een collage van hem nog aan gekocht bij de Amsterdamse gemeente aankopen. Ik vond het wel be langwekkend om te luisteren naar zijn ervaringen met arrogante moderne kunstenaars als Hundert wasser, die vreselijk moeilijk in de omgang was en maar niet kon beslissen welke fotos in de cata logus van het Stedelijk van zijn werk moesten komen. Zo hoorde je heel wat inside stories van uit het Stedelijk Museum. Een onbekende kontraprestatie schilder (de dankzij buitensporig hasj roken wat slaperig ogende R. die al jaren lang als overgesubsidiëerde kunstenaar drie hoog achter in een drukke Amsterdamse straat woont en begin zeventiger jaren mijn buurman van de Bilderdijkkade) beweert nog steeds surrealist te zijn omdat hij op klungelige wijze Matta na schildert, maar dat is natuurlijk allemaal interesant doende aanstellerige kontendraaijerij en vooral grote onzin, dat met het zoeken naar een eigen beeldtaal niets van doen heeft. Die R. was door het te veel roken van marihuana nog steeds te maf om uit zijn ogen te kijken.

Hij was het enige lid van de aankoopkommissie van de kontra prestatie dat onveranderlijk tegen aankoop van mijn werk stemde, maar omdat hij een minderheidsstandpunt ver tegenwoordigde maakte zijn stem in het grote geheel niets uit. Dat eeuwige ongewassen vrouwtje van hem, een onsmakelijk ogende kobold heeft nog eens pogingen in het werk gesteld om me te verleiden toen ze zwaar beschonken was, maar dan stop ik mijn ...(plat voor manlijk geslachts deel) nog liever in een pot tomaten ketchup of in een zak patates met mayonaise, dan wordt het ten minste nog een petatje oorlog en je kan het na afloop nog op vreten ook.